

‘Deze man betovert mensen met zijn uitstraling’

ONTMOETING IN GALILEA

Charlotte komt bij reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele met een aparte vraag. Kan ze uitzoeken waarom ze zo van gedroogde vijgen houdt? Vijgen geven haar namelijk een ultiem geluksgevoel, maar waarom? Charlotte gaat terug in de tijd, naar herinneringen aan een vorig leven als Romeinse handelaar. De man gaat op reis om Jezus te ontmoeten.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Charlotte gaf een vriendin een grote, kitscherige heiligenkaars cadeau. Bedoeld om haar vriendin op te vrolijken, die in een moeilijke periode verkeerde. Charlotte: “Op de kaars was een triest kijkende Jezus afgebeeld in een lang, wit gewaad. Met zijn blauwe ogen keek hij smekend omhoog, zijn handen vroom ineengevouwen. Ik zag de kaars bij Xenos in het schap liggen en het was alsof *hij* me riep om deze kaars te kopen. Ik ben niet gelovig, maar ik vond het idee wel geinig omdat mijn vriendin een vorig leven had gehad als Joods Schriftgeleerde in de tijd dat Jezus leefde. Dus kaars gekocht en mooi ingepakt. Ik knoopte er nog een zakje gedroogde vijgen aan vast, omdat ik wist dat ze die, net als ik, lekker vindt. Samen kregen we nog de slappe lach, want het was wel een raar cadeau: een Jezuskaars met vijgen.”

Een bijzondere profeet

Ik vroeg Charlotte of ze zich wilde concentreren op de geur van vijgen. Dit leidde tot gedachten en gevoelens en langzaam maar zeker tot herinneringen aan een oude gebeurtenis in een vorig leven van haar, dat zich aan het begin van onze jaartelling afspeelde. Charlotte: “Het is warm. De zon schijnt hier iedere dag. Ik sta te wachten. Urenlang. Ik wacht op de stoet mensen die allang voorbij had moeten komen. In de grote groep wachtenden staat links van me een oudere man, gekleed in een wit gewaad. Ik ben een man van begin twintig. Ik ben niet van hier. Ik kom van overzee, uit Pompeï, en heb horen vertellen over een man die wonderen verricht. Zó vaak, dat ik die man met eigen ogen wil zien. Maanden was ik onderweg voor ik hier aankwam. Eerst over zee met een van de handelsschepen van mijn vader, daarna over land met een karavaan. Ik heb weinig spullen bij me, slechts het hoogstnoodzakelijke. Buitenlandse handelaars zijn immers een makkelijke prooi voor overvallers. Op mijn tocht naar hier, Galilea, hoor ik mensen opgewonden praten over een bijzondere profeet die wonderen verricht. Ik word nieuwsgieriger. Het zou gaan om een groot en krachtig man met bijzondere uitstraling. Dat moet hem zijn, de

persoon voor wie ik op reis ben gegaan. Uren geleden heb ik me tussen de wachtenden gemengd. Er heerst een feeststemming. Muziek, dansers, fluitspelers. Ik heb de neiging het wachten op te geven in deze hitte. Mijn mee-gebrachte stuk plat brood is op, mijn waterzak leeg. De man links van me spreekt me aan en vraagt of ik ook voor de Messias kom. Ik knik, zonder hem echt aan te kijken. Hij neemt me van top tot teen op, ik voel zijn blik. Van mijn krullende zwarte haren, stevige neus en breed gezicht naar mijn tengere schouders, naar mijn Romeinse kled. Ik heb het minst opvallende reisgewaad aangetrokken dat ik bezit; toch onderscheidt zich dit van andere mantels en gewaden die mensen hier dragen. De stof van hun gewaden is dunner en eenvoudiger van snit. Mijn sandalen zijn weer lomper en steviger dan hun dunne, sierlijke sandalen. In de plooien van mijn kled zit mijn lederen reiskoker met dolk verborgen. De man naast me biedt me een handvol gedroogde vijgen aan uit zijn voorraad. Dankbaar accepteer ik de vruchten. Ik ruik de maffe vijgen, de smaak is heerlijk zoet en maakt me minder dorstig.

‘Hij komt!’

Ik besluit te blijven wachten nu ik er weer tegen kan. Muziek zwelt aan; geroep en gezang. Mensen langs de kant van de route zijn opgewonden, het geroezemoes zwelt aan. ‘Hij komt!’ Ik hou me staande in de deinende mensenmassa en hoor uitbundig hoog gegil van vrouwen. Eerst verschijnt een groep van een man of twintig: zijn volgelingen. Daarachter vrouwen die een tiental ezels leiden. Aan weerszijden van de ezels zijn draagmanden bevestigd. Tussen de ezels, in het midden, zie ik hem zitten op een ezel die voortsjokt. Behalve de zware last van manden, draagt het dier ook de man waarop ik zo lang wacht. Mijn hart doet pijn van teleurstelling. Is dit hem? Hij, waarvoor ik van zo ver gekomen ben? Dat kan niet! Deze man zou van mijn leeftijd kunnen zijn. Zo jongensachtig, mager en breekbaar. Hij heeft een simpel lang kled aan, is blootsvoets en maakt een vermoeide indruk. Hangt meer ingezakt voorover op de ezel, dan dat hij rechtop zit. Zijn ogen gesloten alsof hij in slaap is gewiegd door de tred van het dier. Naast die ezel lopen twee vrouwen. Zodra hij naar één kant overhelt, sjoeren ze hem naar het midden van de ezelsrug. Omstanders blijven joelen, juichen en roepen. Hij is het dus wel... Ontgoocheld vraag ik me af of ik helemaal voor niets zo’n lange tocht over land en zee heb gemaakt. Toch trekt de man me onweerstaanbaar aan en ik merk dat ik me als vanzelf aansluit bij de lange stoet, vlak achter de ezels. Ik verbaas

‘Mijn hart doet pijn van teleurstelling. Is dit hem?’

Hij, waarvoor ik van zo ver gekomen ben?’

me erover dat mensen opzijaan voor ons. Het lijkt haast vanzelfsprekend dat ik meeloop, niemand die me tegenhoudt of wegduwt.

Uitstraling

Na een uur lopen naderen we een kleine stad en passeren we poortwachters. Ik blijf meelopen in de stoet, die telkens kleiner wordt. Mensen haken af, verdwijnen in kleine steegjes naar hun woning voor de bereiding van het avondmaal. Voor iedereen is het een vermoeiende dag geweest. De profeet zal wel lang verhalen verteld hebben in een andere plaats. Waarom zou hij er anders zo moe uitzien? Is hij ziek? Nu de groep rondom hem kleiner is, ben ik dicht bij hem. Hij zit nog steeds op de rug van de ezel, uitgeput, de ogen gesloten. Ineens beweegt hij en laat hij zich van de ezel afglijden. Hij spreekt tot de vrouw naast hem en maakt een gebaar in mijn richting. Versta ik dat goed? 'Nodig de vreemdeling uit om deze nacht bij ons door te brengen, hij is welkom.' Even denk ik dat ik zijn gesproken taal (Aramees) niet goed begrijp, maar de vrouw brengt de boodschap nogmaals in gebroken Latijn aan me over. 'Welkom vannacht. Kom je van ver?' Ik kan slechts verbaasd 'ja' knikken. Mijn hart springt op van vreugde, ik voel me licht in mijn hoofd. Een wonder! De profeet heeft zich tot mij gewend. Overrompeld ben ik, dat ik als vreemdeling in dit land uitgenodigd word door degene waarvoor ik kwam. Ik ben dankbaar, blij, ontroerd. Vooral het gebaar dat hij maakte met zijn hand, 'Wees welkom', geeft me het gevoel iets wonderlijks mee te maken. Hij had immers voortdurend zijn ogen dicht en toch wist hij dat ik meeliep tussen zijn mensen. Ik ben niet voor niets hierheen gereisd. Deze man betovert mensen met zijn uitstraling, kleine gebaren en weinige woorden. Als vanzelf werd ik naar hem toegetrokken, volgde ik hem.

Licht van vreugde

Die memorabele nacht slaap ik weinig. Op een kleine binnenplaats in de open lucht, op de grond, luister ik nog lang naar de verhalen over Jezus. Wonderen, die zijn vertrouwelingen met eigen ogen hebben gezien. Jezus doet bijzondere dingen, maar dat put hem wel uit. Ook al zijn er vrouwen en mannen die voor hem zorgen, hem wassen, hem te eten geven en hem laten rusten. Hij geeft te veel van zijn liefde en energie weg aan anderen. Met hem wissel ik geen woord, maar in zijn nabijheid vertoeven maakt me licht van vreugde. In de vroege ochtend spreek ik opnieuw met een volgeling van hem. Ik ben diep onder de indruk van zijn verhalen over liefde die hun leider wil verspreiden. Een dag later maak ik me klaar voor een lange terugreis over land en zee. Mijn waterzak is gevuld en ik heb verse vijgen meegekregen voor onderweg. Bij de stadsmuren onderga ik de gebruikelijke oppervlakkige

controle door de poortwachters. In het verborgen deel van mijn reiskoker voor documenten zitten geloofsbriefjes van een van de mannen die ik vannacht sprak. Ik beloofde hem documenten af te geven aan een voorname geleerde in Pompeï. Dat zal lastig worden, als koopmanszoon ben ik niet overal welkom. Ik mag veel van handel weten, mijn talen (Grieks en Latijn) spreken, maar ik weet weinig van filosofie. Deze rol documenten bevatten verhalen, gedachten en overpeinzingen van de wonderdoener, opgetekend in het Hebreeuws. Toch beloofde ik mijn uiterste best te doen dit af te geven aan de juiste persoon. Dat wat Jezus predikt, kan misschien via mijn geboortestad verder verspreid worden. Zijn volgeling die me de documenten overhandigde, zei: 'Omhul dit met liefde, dan ben je veilig'. Jaren later vertel ik - als man van middelbare leeftijd - nog vaak over 'het wonder' dat ik in een ver, warm land beleefde. Sommigen lachen me uit, zeggen dat dit geen wonder was. Ik koester de gebeurtenis wel degelijk als een wonder. Jezus kon me niet zien toen hij op de ezel zat. Zijn blik was gericht op de grond en hij had zijn ogen dicht. Maar hij voelde me, hij wist dat ik er was en hem volgde. Dat vond ik wonderbaarlijk genoeg."

*'Jezus doet bijzondere dingen,
maar dat put hem wel uit'*

Paranormaal

Charlotte vertelde dat ze in dat vorige leven uiteindelijk de schriftrol overhandigde aan een vooraanstaand filosoof in Pompeï, maar ze wist niet hoe dat leven verder afliep. Haar vraag over het geluksgevoel dat vijgen bij haar oproept, was beantwoord. "Volgens mij was Jezus paranormaal begaafd", zei ze. "Ik denk dat hij goed was in reiki of magnetiseren. Logisch dat mensen toen dachten dat hij wonderen verrichtte. Ondanks zijn vermoeidheid, was zijn uitstraling heel bijzonder. Zijn aura had een groot bereik. Misschien dat hij daarom zoveel mensen als een magneet naar zich toe trok?" De herinnering aan dat leven als koopmanszoon maakte grote indruk op Charlotte. Dagenlang na de sessie voelde ze nog een warm, blij gevoel in de buurt van haar hart. Ook moest ze er een beetje om lachen. "Je zou bijna denken dat ik het Licht heb gezien of Christusenergie heb gevoeld. Maar toch, stel je voor dat het echt gebeurd is. Dat ik lang geleden werkelijk een piepklein radertje was in de geschiedenis van de verbreiding van een geloof?"

Dit verhaal verscheen eerder in uitgebreide versie in het boek 'Waarom Esther geen Robinson werd' van Marianne Notschaele en is voor ParaVisie ingekort en bewerkt. •

